

Реч „морал“ потиче од латинске речи „мос“ што значи обичај, односно „морес“ владање, представљајући облик људског понашања. Морал се појавио на самом почетку људског друштва, он је саставни део живота, једна од примарних животних потреба, један од облика човекове друштвене свести која чврсто веже појединца за друштвену заједницу.

Реч морал данас има бројна значења која се могу разврстати у три групе с обзиром на то одакле разлике потичу.

Прву групу чине разлике у односу на обим појаве која се речју морал означава.

Другу групу чине разлике с обзиром на врсту појаве која се означава овом речју. Најчешће се разликују две врсте појава – људско понашање или скуп норми о понашању.

Трећу групу разлика чине оне које се односе на обухватање речју морал облика (форме) или садржине (материје) појава која се њоме означава.

Постоје различити приступи моралу. Најчешћи су међу њима духовни, психички и друштвени угао гледања на питања морала.

1.1. Морал као духовна појава

Пре свега, морал, је духовна појава тј. исказ, норма (реч лат. порекла што значи правило). Она означава један одређени, пожељни или обавезни начин поступања. Најважнијим друштвеним нормама сматрају се моралне и правне и норме које су веома блиске. Разлике међу њима су по форми и садржају (могу се поклапати или разилазити). Правна норма је спољашња, а морална унутрашња. Моралне норме служе да унапређују друштво, док правне за опстанак тог истог друштва. Да би друштво могло да опстане потребно је више правних норми, па самим тим све већи део морала постаје право. Р.Лукић сматра да је морал савршенији систем од права. Као норма, морал не постоји реално, већ само идеално, ван времена и простора.

1.2. Морал као психичка појава

Као психичка појава, морал постоји реално у свести, психи једног човека, као садржај свести и одржава се у њој одговарајућим мишљењем.

Први предуслов за појаву моралности је одређен ступањ свести (способност учовања могућих последица појединих поступака у односу на друштво).

Други предуслов за појаву моралности су развијена морална осећања. Људско биће ће имати морално држање тек онда када субјективни мотив за уважавање туђега добра није страх од последица за своју личност, већа када су у личности развијена осећања која се управљају обзиром на добро других људи.

Психички фактор моралности је и саосећање тј. осећање која индивидуа доживљава у присуству одређених осећања других људи. Љубав означава одређене емоционално-вољне ставове према различитим објектима. Она се не може свести на сам емоционални однос, већ захтева и деловање. Морално формирана личност осећа да је морални принципи обавезују категорички.

Трећи походно субјективно-психолошки услов моралности су вољне особине. Особине јаке воље које су нужне после доношења одлука су истрајност у одлуци и упорност у спровођењу одлуке. Ипак се накнадно могу јавити колебања, сумње или спољашње сметње без обзира што је нека одлука донета су увереношћу у њену правилност и нужност. Зато су у спровођењу одлуке потребне истрајност у одлуци и упорност. Све ове особине се међусобно условљавају и допуњају.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com